

Едно малко ябълково дърво въ градината имъ презъ едно лѣто родило само една хубава, голѣма ябълка, такава красива и голѣма, че очудила всички.

— Не е за нашитѣ уста тази ябълка, — рекълъ селянинътъ.

— Добре ще направишъ, мжжо, ако я продадешъ, — казала жената.

— Не, нѣма да я продамъ. По-добре ще е да я подаря на царя. Той много ще се зарадва!

Взелъ селянинътъ голѣмата ябълка и се запжтиль къмъ столицата. Стигналъ тамъ и отишълъ право въ дво-

реца. Влѣзналъ въ двора, никой го не видѣлъ, никой го не спрѣлъ. Влѣзълъ въ двора, потропалъ на една врата и се намѣрилъ при царя.

— Добъръ день, царю честити!

— Далъ ти Богъ добро, човѣче, добре дошълъ! — казалъ царътъ. — Какво те носи при мене?

— Дойдохъ, царю, да ти подаря тази ябълка. Ние

сме бедни хора и тя не е за насъ.

— Благодаря, благодаря, добрий човѣче, — казалъ царътъ и приелъ съ радостъ хубавия плодъ. — Чакай ме на двора малко. Следъ това ще излѣземъ заедно изъ столицата и ще те награда за скжпия подаръкъ, който ми даде.

Излѣзълъ селянинътъ на двора. Съгледала го стражата и, безъ да го разпитва какво търси тукъ, грабнала го и го хвърлила въ затвора.

Царътъ излѣзълъ, потърсилъ селянина, но като го не намѣрилъ, помислилъ, че си е отишълъ.

Минала се есенъта, минала се и зимата. Царътъ ималъ обичай предъ всѣки Великдень да посещава затвора, да разпитва затворниците и, ако намѣри нѣкой невиненъ, го освобождавалъ. И предъ този Великдень царътъ пристигналъ въ затвора и започналъ да разпитва затворниците. Дошло редъ и до селянина.